

UZASADNIENIE

Powód D. S. w pozwie skierowanym przeciwko (...) Towarzystwu (...) S.A. w W. wniósł o zasądzenie kwoty 18.043,53 zł wraz z odsetkami ustawowymi i kosztami postępowania. W uzasadnieniu pozwu podał, że żądana kwota stanowi różnicę między wypłaconym mu odszkodowaniem a należnym w związku z uszkodzeniem w wyniku wypadku samochodu osobowego, stanowiącego jego własność.

W dniu 29 marca 2016r. Sąd Rejonowy w Legnicy wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym w sprawie VII Nc 1202/16.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty strona pozwana (...) Towarzystwo (...) S.A. w W. wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na jej rzecz kosztów postępowania.

Uzasadniając swoje stanowisko w sprawie strona pozwana podała, że wysokość wypłaconego poszkodowanemu odszkodowania w wysokości 7.701,83 zł w pełni rekompensuje szkodę poniesioną przez powoda w wyniku zdarzenia z dnia 11.12.2015 r. Szacując kwotę należną powodowi ubezpieczyciel uwzględnił szkodę powstałą w wyniku zdarzenia szkodowego oraz właściwości pojazdu. W ocenie pozwanego poszkodowany winien współdziałać z ubezpieczycielem podczas likwidacji szkody poprzez racjonalizowanie kosztów naprawy pojazdu przy użyciu części zamiennych o porównywalnych parametrach do oryginalnych. Pozwany podniósł, że sporządzona przez stronę powodową kalkulacja rzeczoznawcy jest jedynie dowodem prywatny, którego prawdziwość może zostać w toku procesu podważona. W dalszych pismach procesowych strony podtrzymały swoje stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny w sprawie :

W dniu 11.12.2015r. w wyniku zdarzenia komunikacyjnego uszkodzeniu uległ samochód M. (...) nr rej. (...), będący własnością powoda D. S.. Sprawca zdarzenia w dacie kolizji miał zawartą z pozwanym umowę ubezpieczenia OC. Pozwany dokonał oględzin pojazdu poszkodowanego i sporządził kosztorys naprawy w systemie A..

okoliczność bezsporna.

Decyzją z dnia 18.12.2015 r. przyznano poszkodowanemu odszkodowanie z tytułu szkody w pojeździe w kwocie 5.133,05 zł. Decyzją z dnia 05.01.2016 r. przyznano poszkodowanemu dodatkowe odszkodowanie z tytułu szkody w pojeździe w kwocie 2.568,78 zł.

dowód:

akta szkody, k. 35 w tym:

- decyzja z dnia 18.12.2015r.,
- decyzja z dnia 05.01.2016r.,
- kosztorys.

Rzeczywisty koszt naprawy samochodu poszkodowanego przy użyciu oryginalnych części zamiennych przeprowadzony w autoryzowanym serwisie producenta oraz zgodnie z technologią producenta wynosi 25.501,52 zł brutto. Naprawa taka zapewnia najwyższą jakość i optymalne przywrócenie pojazdu do stanu poprzedniego. Kwota wypłacona przez ubezpieczyciela w postępowaniu likwidacyjnym ustalona została przy przyjęciu zaniżonych kosztów naprawy. Przyznane odszkodowanie nie umożliwia przywrócenia pojazdu do stanu sprzed szkody. Dokumentacja zgromadzona przez stronę pozwaną podczas postępowania likwidacyjnego nie ujawniła, aby w samochodzie poszkodowanego były zamontowane części nieoryginalne.

dowód:

- opinia techniczna biegłego wraz z opinią uzupełniającą k.59-89, 114-116.

Pismem z dnia 04.03.2016r. powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 18.043,53 zł.

dowód:

- akta szkody, k. 35.

Sąd zważył, co następuje :

Powództwo co do zasady jak i w przeważającej części, co do wysokości zasługuje na uwzględnienie.

Powód domagał się zapłaty kwoty 18.043,53 zł wraz z ustawowymi odsetkami i kosztami postępowania, obejmującej różnicę pomiędzy wypłaconym już odszkodowaniem na podstawie umowy OC w kwocie 7.701,83 zł a wyceną szkody w prywatnej opinii rzeczoznawcy.

W sprawie okolicznością niesporną było, że strona pozwana odpowiada za szkodę wyrządzoną powodowi przez sprawcę zdarzenia ubezpieczonego w pozwanym towarzystwie ubezpieczeniowym oraz fakt wypłacenia odszkodowania na kwotę 7.701,83 zł. Sporna natomiast była wysokość należnego odszkodowania.

Istota ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej wynikająca z art. 822 k.c. i nast. sprowadza się do tego, że ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający lub osoba na rzecz której zawarta została umowa ubezpieczenia. Szczegóły tej odpowiedzialności są unormowane w Ustawie z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. Nr 124 , poz. 1152). Według art. 36 ust.1 powołanej powyżej ustawy odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem, najwyżej jednak do ustalonej w umowie sumy gwarancyjnej.

Odpowiedzialność tę reguluje również Ustawa z dnia 22 maja 2003 r. o działalności ubezpieczeniowej (Dz. U. Nr 124 , poz. 1151) .

Zgodnie z treścią art. 436 k.c. w zw. z art. 435 k.c. samoistny posiadacz mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody ponosi odpowiedzialność za szkodę na osobie lub mieniu, wyrządzoną komukolwiek, chyba że szkoda nastąpiła wskutek siły wyższej albo wyłącznie z winy poszkodowanego lub osoby trzeciej za którą nie ponosi odpowiedzialności. Według zaś art. 361 § 1 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania z którego szkoda wynikła. W myśl natomiast art. 361 § 2 k.c. naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono.

Zgodnie z treścią art. 363 § 1 k.c. oraz § 2 k.c. naprawienie szkody powinno nastąpić według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Jeżeli naprawienie szkody ma nastąpić w pieniądzu, wysokość odszkodowania powinna być ustalona według cen z daty ustalenia odszkodowania, chyba że szczególne okoliczności wymagają przyjęcia za podstawę cen istniejących w innej chwili. Dlatego też należało w sprawie ustalić, jaka kwota stanowi ową odpowiednią sumę pieniężną, która jest stratą poszkodowanej powstałą w związku z wypadkiem z dnia 11.12.2015r. Strata ta bowiem jest szkodą w rozumieniu art. 361 k.c.

Zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 20.10.1972r (II CR 425/72 OSNC 1973/6/111) w wypadku uszkodzenia rzeczy w stopniu umożliwiającym przywrócenie jej do stanu poprzedniego osoba odpowiedzialna za szkodę obowiązana jest zwrócić poszkodowanemu wszelkie celowe, ekonomicznie uzasadnione wydatki, poniesione w celu

przywrócenia stanu poprzedniego rzeczy uszkodzonej, do których to wydatków należy zaliczyć także koszt nowych części i innych materiałów, jeżeli ich użycie było niezbędne do naprawienia uszkodzonej rzeczy.

W ocenie Sądu otrzymana przez poszkodowanego kwota tytułem odszkodowania nie rekompensuje w pełni doznanej przez niego szkody, dlatego też należy uznać za właściwe stanowisko powoda, domagającego się odpowiedniej dopłaty do odszkodowania. Powołany w toku sprawy biegły sądowy z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego L. S. ustalił bowiem, że łączny koszt naprawy wynosi brutto 25.501,52 zł. Obliczony koszt naprawy uwzględnił przywrócenie pojazdu do stanu sprzed szkody przy zastosowaniu cen nowych, oryginalnych części zamiennych i materiałów oraz ustalonych przez producenta norm czasowych operacji naprawczych, dodatkowych i powiązanych. W ocenie Sądu z technicznego punktu widzenia właściwą jakością naprawy pozwalającą na optymalne przywrócenie samochodu do stanu poprzedniego gwarantuje jej wykonanie zgodnie z procedurami i technologią naprawy producenta. Poszkodowany w zależności od swojej nieskrępowanej decyzji może dokonać wyboru pomiędzy autoryzowanym lub nieautoryzowanym zakładem naprawczym. W każdym jednak przypadku koszty robocizny związane z naprawą uszkodzonego pojazdu mieszczą się w kategorii szkody, która winien ponieść ubezpieczyciel.

Strona pozwana kwestionowała ustalenia biegłego jednak w ocenie Sądu zarzuty ubezpieczyciela nie okazały się trafne. Biegły sądowy odniósł się do nich w sposób wyczerpujący, precyzyjny i logiczny. Wyjaśnił on dlaczego samochód powinien zostać naprawiony przy pomocy części oryginalnych mimo dostępności zamienników czy też odniósł się do kwestii naprawy i lakierowania błotnika. Zdaniem Sądu okoliczność, że pojazd jest samochodem kilkuletnim nie uprawnia do stosowania z tego tytułu potrąceń czy też nie przemawia za naprawą go przy pomocy części innych niż oryginalne skoro nie stwierdzono, aby w samochodzie poszkodowanego uprzednio takie części się znajdowały.

W ocenie Sądu biegły prawidłowo przyjął do obliczeń ceny nowych, oryginalnych części zamiennych i materiałów, ustalone przez producenta normy czasowe operacji naprawczych. W tych okolicznościach należało uznać, iż opinia była w pełni przydatna do rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. Biorąc pod uwagę wysokość odszkodowania, które strona pozwana wypłaciła poszkodowanemu w toku likwidacji szkody, Sąd uznał za właściwe orzeczenie na rzecz powoda kwoty 17.799,69 zł obejmującą różnicę między odszkodowaniem otrzymanym przez powoda, a wartością szkody oszacowaną przez biegłego sądowego. W pozostałym zakresie Sąd oddalił powództwo, o czym orzekł w pkt. II wyroku. Żądanie odsetek ustawowych za opóźnienie Sąd uwzględnił na podstawie art. 817 § 1-2 k.c., uwzględniając przy tym datę ustalenia odszkodowania przez pozwanego, datę zgłoszenia szkody oraz żądanie pozwu.

Orzeczenie o kosztach oparte zostało na treści art. 102 k.p.c., uznając że powód uległ, co do nieznaczej części swojego żądania.

Wobec powyższego orzeczono jak w sentencji.

(...)

ZARZĄDZENIE

1. O.. (...)

2. (...)

. (...) A. K.,

3. (...)